

1. Máte rádi oslavy? Třeba když má někdo narozeniny, nebo svatbu? Na oslavě jsou lidé spolu, povídají si, děti si hrají. Také tam jsou různé dobroty. A je jich hodně, dostatek pro všechny. Já mám oslavy rád. A co vy?

2. Pán Ježíš měl také rád oslavy. Rád usedal s lidmi k jednomu stolu, v klidu s nimi jedl a povídal si. Rád poslouchal, co druzí lidé vyprávěli o svém životě, a říkal jim, co si o tom myslí. Jednou ve sváteční den po bohoslužbách pozval jeden důležitý muž Ježíše k sobě na oběd. A protože byl svátek, nebylo to jen nějaké obyčejné jídlo. Byla to hotová hostina s prostřeným stolem, kam bylo pozváno mnoho hostů. Lidem bylo spolu dobře a měli radost, že jim Pán Bůh umožnil takovou krásnou chvíli. Jeden ze stolovníků povstal a řekl: **blaze tomu, kdo bude jíst chléb v Božím království.**

3. U Pána Boha v jeho království, tam je opravdu šťastné být. Jídla je tam dost pro všechny, nikdo se tam s nikým nehádá, nikdo tam není nemocný. Je to krásné místo pro život. Právě ta vydařená hostina lidem tenkrát připomněla, že nás čeká hostina v Božím království a je dobře každému, kdo se na ni těší. Pán Ježíš povstal a začal lidem vyprávět příběh. Podobenství o hostině.

4. Jeden vznešený člověk se rozhodl uspořádat velikou slavnost. Pozval k sobě na večeři předem mnoho hostů. Pozvání do jeho domu bylo velikou ctí a všichni pozvaní slíbili, že rádi přijdou. Přípravy trvaly několik dnů, jak veliká hostina to byla. Král dal připravit **stůl** a na něj dal různá chutná jídla – od čerstvého chleba až po dobré víno. Když přišel den, který pán pro hostinu vybral, poslal služebníka, aby všechny hosty obešel a vyřídil jim: „Již je všechno připraveno. Pojdte, můj pán vás dnes čeká u svého stolu.“ Tu se stalo něco zvláštního: těm pozvaným hostům se to najednou nehodilo. Ano, oni se na tu slavnostní večeři dávno chystali a těšili; byli hrdí, že ze všech lidí ve městě byli vybráni právě oni. Ale zrovna toho dne měl každý plnou hlavu jiných věcí. Začali se omlouvat a vymlouvat.

5. Jeden člověk řekl služebníkovi: Prosím tě, omluv mne hostiteli, že nemohu přijít. Já bych rád přišel, ale právě jsem koupil kus pole. Musím se na ně jít podívat. Musím se rozhodnout, co tam budu pěstovat, jestli obilí nebo mrkev.

6. Také druhý se omluvil: koupil jsem nějaká zvířata, aby tahala mé vozy. Musím je jít vyzkoušet, zda tažný vůl má dostatečnou sílu a jak těžký náklad vlastně uveze. Mám tolik práce, že nemám na nic jiného ani pomyslení.

7. Třetí pozvaný člověk se ani příliš neomlouval, jen řekl: „Právě jsem se oženil. Nemůžu nikam chodit, musím se věnovat své ženě.“ Všichni uváděli své důvody, proč nepůjdou na hostinu. Že tím urazí pána, který pro ně s láskou připravil nejvzácnější pohoštění, o to se nestarali.

8. Zatím pán doma čekal, že někdo přijde na hostinu. Divil se, že pořád nikdo nejde. Služebník se po čase vrátil a smutně svému pánu vyprávěl, jak s všichni vymlouvají. Když to pán uslyšel, byl z toho smutný, že pohrdli jeho pozváním. Vždyť si dal s hostinou tolik práce. Ale nezabouchl dveře svého domu a neodstrojil stůl. Nevděční a liknaví hosté nepřekazili jeho úmysl: hostina se konat bude! Chce mít svůj dům plný! Když s nedali pozvat ti, se kterými od začátku počítal, najde si jiné hosty. Prikázal svému služebníkovi: „Běž rychle do ulic a pozvi sem chudé, slepé a chromé.“ Služebník šel a zval žebráky a mrzáky. Zval lidi, kterým se ani nesnilo, že by mohli být pozváni do tak vznešeného domu. Ti se nijak nevymlouvali. Vážili si pozvání a rádi přišli.

9. Ale v hodovní síni byla ještě prázdná místa. Pán proto poslal služebníka potřetí: „Běž ještě a hledej na cestách a mezi ohradami za městem. Najdi ty, kteří se tam potulují, a přiveď je na mou večeři.“ Poslušný služebník se tedy vydal na cestu a hledal po všech zákoutích a brlozích ty největší ubožáky. Malomocné i všelijaké provinilce, kteří se ve městě ani nemohli ukázat. Musel ty vyvržené a poznamenané lidi přemlouvát a nutit, aby s ním šli; oni sami by s nikdy neodvážili do pánova domu vstoupit.

10. ale Pán je tam chtěl mít. Žádného si neošklivil a nikoho z nich neodmítl. Nestyděl se za špinavé a neurozené hosty. Radoval se z jejich radosti. Ale o těch, kteří dali přednost svým záležitostem před jeho pozváním řekl: „Nikdo z nich neokusí mou večeři.“ Budou zahanbeni, koho si pán pozval místo nich. Snad si mysleli, že se bez nich Pán neobejde. Že nakonec rád počká, až oni budou mít chuť přijít. Ale velice se mýlili- člověk se svými starostmi může připravit o velkou večeři v Božím království. A co vy, chtěli byste na takovou oslavu?

Já vím, království Boží je jako hostina, tam přijít může každý – právě se začíná. Nuže dál, vstupte děti milé, děti milé, zde každý místo své má. Nápěv Svítá 355.

Sestry a bratři, o víře se píše obsáhlé knihy, složitá theologická a filosofická pojednání. Uslyšíte různé výpovědi: Víra je osobní přesvědčení, světonázor, vztah k transcendentnu. Víra je opium, projev pověřivosti a pozůstatek tmářských časů. S Pánem Ježíšem můžeme klidně nechat tyhle složité obrazy stranou. Víra je odpověď na pozvání. Pozvání na hostinu, které buď přijmu nebo nepřijmu. Bůh lidem nabízí, čemu můžou věřit. Pro jaký svět se rozhodnou. Zdali pro svět podle Božích zásad. Svět podobný hostině, kde vládne hojnost a přátelství, pokoj a radost. Takový svět přibližoval a vytvářel kolem sebe Ježíš Kristus. Do takového světa nás Ježíš zve. Kdo téhle nabídce nevěří, kdo ji nepřijímá, s tím to vypadá podobně jako s postavami v podobenství. Starají se jen o svůj výsek světa. Nemovitosti, vozidla, partnerské vztahy. Samo o sobě na nich není nic špatného. Jenže aby si z nich učinil náplň života? To je trochu málo. Svou radost, svou životní důvěru, svou naději pro budoucnost potřebuji zakotvit na něčem mnohem spolehlivějším, než jsou lidé a věci. Svou osobní naději ve světě mohu nejlépe, nejpevněji, nejspolehlivěji opřít

o stvořitele světa. On mne zve na svou hostinu. Počítá se mnou. Chce mne mít tam, kde je člověku dobře a nic mu nechybí.

Pozvání k Bohu je úžasné. Jak mnoho z našich niterných snů a přání se skrývá za hostinou Božího království. I já jsem pozván k naplněnému životu, který ani smrt nepřekazí. Ale zároveň jedním dechem nás Ježíš upozorňuje, jak toto pozvání může zkamenět. Vyvětrat či protéci mezi prsty. Víra se může stát bezduchým přesvědčením. Chladnou šablonou, která určuje pár okrajových názorů, ale jinak do života nezasahuje. Když si někdo myslí, že má všechno v suchu, že už ho Bůh a evangelium a společenství církve nemají čím překvapit a on má na starost důležitější věci – polnosti, voloviny, rodinné hnízdečko. Ani si

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 03 Červen 2009 09:56 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:08

nevšimne, a promrhá svou šanci. A naopak – ti, kteří se zdáli navěky mimo, kdo byli nastálo odstrčeni a už se s nimi nepočítalo, ti překvapivě pozvání přijímají. A dojdou naplnění. Sedí na hostině a jsou šťastni. Nikdo není předem vyloučen; kdo chce žít s Bohem, ten má u něj místo. Klidně může se svou vírou zasednout mezi ostatní stolující a bez obav přijímat z Božích darů.

V podobenství o hostině se můžeme najít ve všech postavách, které pán v souvislosti s hostinou oslovuje. 1/ Jsme pozvaní – už léta víme o Boží nabídce, a přesto před ní občas uhýbáme a více se staráme o své věci. Pozor na to. 2./ Jsme ti rozedranci z kraje cest – nechápeme, proč s zrovna s námi Pán začíná. Ale vedle údivu se radujeme, že pro nás je vše připraveno. 3/ Jsme služebníky, kteří oznamují konání hostiny druhým. Bez nás se o ní nikdy nedoví. Amen.

Izajáš 55,1-6 *167,1-3.7; S 355, 519,1-3.7n; 394; 685*

Kázání pro děti a dospělé z 3. neděle po velikonocích, úvod podle knihy Cesta Božího lidu.